

ГОЛЛІ ДЖЕКСОН почала писати з юного віку, здійснивши першу (невдалу) спробу написати роман у п'ятнадцять років. Вона вивчала літературну лінгвістику та творче письмо в Ноттінгемському університеті, де здобула ступінь магістра мистецтв з англійської мови. Авторка живе в Лондоні та, окрім читання й написання книжок, любить грати у відеоігри й, уявляючи себе детективом, дивитися кримінальні документальні фільми, засновані на реальних подіях. «Посібник з убивства для хорошої дівчинки» — її перший роман. Ви можете читати Голлі в твіттері та інстаграмі @NoJay92.

ОДИН

Піп знала, де вони жили.

Усі в Літл-Кілтоні знали, де вони жили.

Їхній дім був чимось на кшталт місцевого будинку з привидами — люди пришвидшували крок, проминаючи його, а слова застрягали й згасали в їхніх горлах. Вереск-ливі діти зупинялися біля нього дорогою зі школи, під'юджуючи одне одного підбігти до будинку й торкнутися воріт.

Але тут не було привидів — лише трійця сумних людей, які намагалися жити як раніше. У цьому будинку не блукали ефемерні вогники й не гримотіли посеред ночі стільці, його примари — напис *Сімейка покидьків* балончиком на стіні та розбиті камінцями вікна.

Піп завжди було цікаво, чому звідти не переїжджають. Звісно, вона не вважала, що вони мусять, — ці люди не зробили нічого лихого. Просто не розуміла, як можна так жити.

Дівчина знала силу-силенну всякого: що страх довгих слів по-науковому називається гіппопотомонстросескіпедалофобія і що діти народжуються без надколінків, найкращі висловлювання Платона й Катона напам'ять і що існує більше чотирьох тисяч сортів картоплі. Але вона не знала, звідки Сінгхи брали сили жити тут далі. Тут, у Кілтоні, під вагою безлічі косих поглядів, обережних перешіптувань і розмов із сусідами, які більше не говорять із ними ні про що, крім погоди.

Особливо жорстоким було те, як близько стояв їхній будинок до середньої школи Літл-Кілтона, куди ходили Енді Белл і Сал Сінґх і куди Піп повернеться на свій останній навчальний рік уже за кілька тижнів, коли розморене серпневе сонце звересніє.

Піп зупинилася і поклала руку на ворота, що миттєво зробило її хоробрішою за половину дітей у містечку. Її погляд ковзнув доріжкою до вхідних дверей. Могло здатися, що від дверей її відділяло лише кілька футів, проте насправді між дверима і нею пролягала глибока прірва. Цілком можливо, це була дуже погана ідея — Піп уже про це думала. Ранкове сонце вже добряче припікало, і дівчина відчувала, як джинси починають липнути їй до підколінних ямок. Погана ідея або смілива. Як не крути, найвеличніші уми в історії закликали не задовольнятися безпечним та обирати сміливе, хоча цими словами можна було виправдати найгірші ідеї.

Намацуючи підошвами доріжку над прірвою, Піп підійшла до дверей, зупинилась перед ними на мить, щоб переконатися, що не передумає, і тричі постукала. Зі скла на дверях на неї дивилося власне напружене обличчя: довге темне волосся, випалене сонцем до світлішого каштанового на кінцях, бліда шкіра, попри тиждень на півдні Франції, та гострі тьмяно-зелені очі, готові прийняти бій.

За дверима забряжчав ланцюжок і двічі клацнув замок.

— Вітаю, — сказав хлопець, притримуючи двері наполовину відчиненими і спершись рукою об одвірок зсередини. Піп кліпнула, щоб не витріщатися так напружено, але це не допомогло. Він був надто схожий на того Сала, якого вона стільки разів бачила по телевізору та на газетних світлинах. Сала, який уже почав зникати з її підліткових спогадів. У Раві було розкошлане чорне волосся, як

у його брата, абияк зачесане на один бік, густі чорні брови й оливкова шкіра.

— Вітаю, — повторив він.

— Ем... — Рефлекс Піп набувати невинного вигляду в незручних ситуаціях спрацював надто пізно. Її мозок досі гарячково опрацьовував побачене: на відміну від Сала, у Раві була ямочка на підборідді, майже як у неї самої. А ще він став вищим, відколи Піп востаннє його бачила. — Ем, вибач, привіт, — дівчина незграбно помахала, про що миттєво пошкодувала, і опустила руку.

— Привіт?

— Привіт, Раві, — сказала вона. — Я... ти мене не знаєш... Мене звати Піппа Фіц-Амобі. Я на кілька років молодша за тебе, але вчилася з тобою в одній школі, перш ніж ти пішов звідти.

— Ясно...

— Я хотіла запитати: у тебе буде часинка? Ну, знаєш, часинка як крихта часу. Зовсім трохи! Хвилинка або дві? Щоб поговорити зі мною.

О ні, почалося: таке бувало щоразу, коли Піп нервувала або її заганяли в глухий кут. Вона починала сипати химерними словами, намагаючись здаватися кмітливою і дотепною, а потім кидалася виправляти себе. Нервова Піп хотіла видаватися претензійнішою, ніж була насправді, погано імітуючи свою належність до вищого класу замість середнього. «У тебе буде часинка?» Хто взагалі так каже?

— Що? — спантеличено закліпав Раві.

— Вибач, забудь, — сказала Піп, трохи оговтавшись. — Просто я роблю свій НКП у школу...

— НКП?

— Незалежний кваліфікаційний проєкт. Це робота, яку ти виконуєш самостійно, на додачу до іспитів рівня А. Можеш обирати будь-яку тему.

— Ох, я так до цього і не дійшов, — сказав хлопець. — Покинув школу, щойно трапилась нагода.

— Ем, одним словом, я подумала, може, ти дозволиш мені взяти в тебе інтерв'ю для проєкту.

— Про що проєкт? — Його брови підозріливо пірнули нижче.

— Ем... він стосується того, що сталося п'ять років тому.

Раві видихнув крізь розтулені губи, а тоді стиснув їх у вузьку лінію — перший передвісник гніву.

— Навіщо?

— Тому що я не думаю, що твій брат це зробив. І я збираюся це довести.

Щоденник проекту — Запис 1

Інтерв'ю з Раві Сінгхом заплановане на п'ятницю по обіді (не забути взяти з собою перелік запитань).

Надрукувала текстову версію інтерв'ю з Анджелою Джонсон.

Щоденник проекту повинен відстежувати перепони, які з'являються в процесі дослідження, а також просування й цілі для підсумкового звіту. Мій щоденник буде трохи іншим: я збираюся записувати тут усю знайдену інформацію, важливу й неважливу, тому що наразі не знаю, якою буде моя заключна доповідь і що мені знадобиться. Я поки не знаю своїх цілей. Я подумаю про це, коли побачу, куди приведе моє розслідування і який есей я зможу написати наприкінці. [Чи не починає це нагадувати справжній щоденник???

Я сподіваюся, це буде *не той* есей, чернетку якого я надіслала місис Морган перед початком проекту. Маю надію, що в заключному есеї буде правда. Що саме сталося з Енді Белл 20 квітня 2012 року? І якщо моя інтуїція каже мені правду й Саллі «Сал» Сінгх не винен, то хто вбив дівчину?

Не думаю, що розгадаю цю таємницю і знайду вбивцю Енді. Я не детектив із доступом до криміналістичної лабораторії (звісно ж), і я не тішу себе фантазіями. Але сподіваюся, що мені вдасться знайти факти та свідчення, які поставлять під сумнів провину Сала й вказуватимуть на те, що поліція помилилась, закривши справу й припинивши пошуки.

Тож ось якими будуть насправді мої методи дослідження: інтерв'ю з людьми, які пов'язані з цією справою, маніакальне колування в соціальних мережах і дикі, ДИКІ припущення.